

The background of the cover is a watercolor illustration. On the left, a woman with long, wavy brown hair is shown in profile, looking towards the right. She wears a blue coat with a dark fur collar and a dark skirt. Her hands are clasped in front of her. In the background, there is a dark, gothic-style building with arched windows and a tall, pointed spire. Bare, dark trees are scattered around the building. The sky is a mix of orange, yellow, and brown, suggesting a sunset or sunrise. The overall style is painterly and atmospheric.

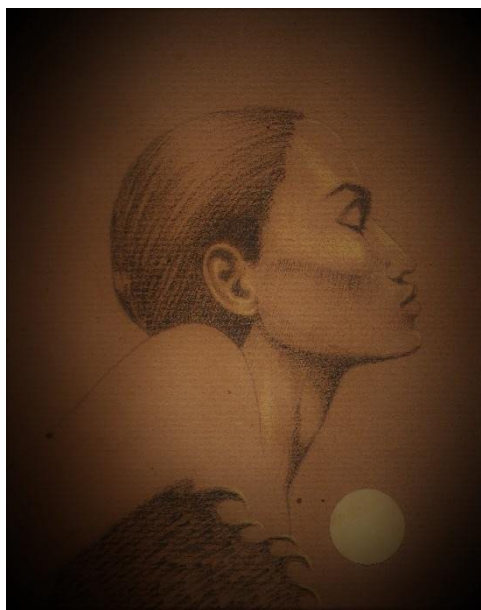
VAMPYYRIN
Epäilys
Erilainen vampyyritarina

Luna Lehikoinen

“Ilman riskiä ei ole uskoa - mitä suurempi riski, sitä suurempi usko”

Soren Kierkegaard

Vampyyrin epäily

Luna Lehikoinen

Tekijältä ilmestyneet:

Muuri ja tähti 2019

Matka Irkallaan 2025

Pimeys ja valkeus 2021

© 2025 Luna Lehtikainen

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plures GmbH,

Friedensallee 273, 22763 Hamburg, Saksa

ISBN: 978-952-80-9565-1

Lontoon kaupungin alla, päivän valolta piilossa, on toinen maailma – maanalainen maailma. Vuosisadan käydessä vähin erin vähiin, eräänä sen lokakuisena yönä, erään maanalaisen oven edessä seisoj mietteisiinsä vaipuneena tummiin puettu hahmo. Kainalossaan hän puristi viimeisintä Daily Telegraphin numeroa. Tukevan puisen oven takaa kuului kiivaana käytävän keskustelun ääniä. Nuori mies siirsi hupun päästään ja aukaisi lehden kuin varmistuakseen vielä jostakin. Ajatuksissaan hän jälleen kerran pysähtyi tuijottamaan etusivun otsikkoa, jossa luki: "Tarina kreivi Draculasta vain myytti – kuolemattomuus kaikilta osin todistettu mahdottomaksi". Samalla, juuri kun hän oli aikeissa koputtaa ovea, se avautui.

-Hei, olet siis sinäkin lukenut uutisen? Totesi pitkänhuiskea nuori mies ovelta katsoen sekä tulijaa että lehteä tiukasti. Hänen katseestaan saattoi lukea kuin lehden etusivulta, mistä huoneessa oli puhe. Muut kääntyivät nyt myös ovelle päin ja mutisivat matalan tervehdyksensä.

-Kyllä vain olen, olin pudottaa silmät päästäni, kun huomasin etusivun otsikon!

-Hitto, Nosverathu, mitä mieltä olet? Joku kysyi tulijalta huoneen kauimmaisesta nurkasta.

-Suoraan sanoen hämmennykseltäni en ole oikein pystynyt muodostamaan mielipidettä, Nosverathu vastasi.

-Mutta luithan koko uutisen? Tietenkin se on vain toimittajan selonteko, varsinaista tutkimusta siis on referoiden selostettu. Emme voi luottaa pelkän välikäden välittämään vaikutelmaan.

Puhui joku joukon keskeltä koettaen pitää äänensä rauhallisena.

-Mutta artikkelin lainaukset – vaikkakin lyhyet pätkät – lienevät aidot ja selontekokin noudattelee yleistä etiikkaa mitä sanomalehden uutisointiin tulee. Ette voi kiistää, että se antaa melko lailla uskottavan vaikutelman, jopa minuun se teki vaikutuksen niin että tunsin oloni hetken epämurkavaksi, naurahdi pitkän huiskea nuorukainen teennäisen kuuloisesti.

-Niin tekee, mutta voi se silti olla vain pelkkä tilattu huijaus, ja kukapa tietää lopulta lainaustenkaan luotettavuudesta. Ad fontes toverit, ollapa alkuperäinen lähde nyt nähtävillä!

-Ad fontes tosiaan, voidaanko edes alkuperäiseen lähteeseen luottaa?

-Mutta kuinka kukaan todella voisi epäillä kunnianarvoisan ja luotettavuutta nauttivan lehden syyllistyneen vääristelyyn tietoon tai edes muunneltuun totuuteen. Kaikki faktat kuitenkin näyttävät tieteellisesti perustelluilta, intti vakavan näköinen hahmo hiljaisella äänellä.

-Nii-in, jos joku meistä sattuu olemaan vakavasti tiedeuskossa, on tämä tieto hänelle melkoisen yksiselitteinen.

Keskustelu maanalaisessa kellarihuoneessa poukkoili ylen kiivaana koko kolmikymmenpäisen vampyyrilauman kesken, joka huoneeseen oli kokoontuneena. Näytti siltä, että kukaan ei ollut jäänyt pois vaan tapaus oli saanut kaikki yhteisön jäsenet liikkeelle tuona iltana, tuona viikoittaisen tapaamisen yönä. Nosverathu oli saapunut heistä viimeisimpänä paikalle. Näytti myös siltä, että mistä todella oli kysymys, oli siitä, miten suhtautua uutiseen, uutiseen, joka asetti koko heidän olemassaolonsa kyseenalaiseksi. Mikä pahinta, se yhtäkkiä oli onnistumassa vaarantamaan tärkeimmän, heidän uskonsa – sen, jonka varaan kaikki oli rakentunut. Tietenkin luonnollisesti ajatellen olisi pitänyt olla itsestään selvää, että tällaiseen uutiseen, esiintyi se vaikka maan pääuutislehden etusivulla, vampyyrit olisivat suhtautuneet lähinnä olkaansa kohauttaen ja ilkeästi hymyillen. Juuri tämä paradoksi sai tähän saakka hiljaa olleen hahmon kovin mielteliääksi. Hän istui yksin tuolillaan hieman syrjässä muista ja seuraili tilannetta. Yhteisö, joka oli kokoontuneena tähän

kellarihuoneeseen, koostui tarkalleen kolmestakymmenestä kolmesta vielä melko tuoreesta vampyyristä, jotka paraikaa oleskelivat Lontoossa. He olivat valinneet keskuudestaan yhden johtajan, henkilön, jolla oli ehdoton auktoriteetti muihin nähden. Tämä johtajavampyyri sanoi aina viimeisen sanan, luonnollisesti hän oli myös iältään vanhin. Oli vuosi 1898 ja johtaja- vampyyri Laesthath oli omien sanojensa mukaan nähnyt viidensadan vuoden aikana historiallisten aikakusien vaihtuvan. Hän oli nähnyt vallankumouksia ja sotia, nälänhätää, ruttotautia ynnä muuta inhimillistä kamppailua. Hän syntyi vampyyrinä eräässä Saksan osavaltiossa eräänä kuunvalaisemana yönä, kun ensilumi leijaili yötaivaalta. Saksin maalta hän matkusti ympäri Eurooppaa päätyen oleskelemaan Ranskaan ja Pariisiin. Hän oli todistamassa omin silmin Ranskan vallankumouksia, valistusaatteen esiinmarssia ja Napoleonin nousua valtaan. Luonnollisesti, Laesthathin omatessa tällaisen elämäkokemuksen, muut Lontoon vampyyrit suuresti kunnioittivat hänen näkemyksiään, joita hän kuitenkin vain harvoin lausui ääneen. Hän itse sai erään toisen vampyyrin verta suoniinsa tuona kuutamoisena talvi-iltana ja siten hänestä tuli kuolematon, mutta sillä hinnalla, että hänen oli eletävä yön varjoissa. Hän ei ollut nähnyt auringonnousua lähes viiteensataan vuoteen. Hän, Laesthath astui nyt syrjäisestä tarkkailuasemastaan esiin ja kaikkien katseet kiinnittyivät häneen kuin naulittuna. Tuli haudanhiljaista.

-Veljet ja sisaret, ymmärrän kuohuntanne, mutta samalla näen myös suunnattoman heikkouden. Vapisette pelosta, koska tuo artikkeli, omaten niin sanotun totuuden saa teidät nyt epäilemään jopa omaa itseänne, uskoanne ja vakaumustanne.

Laesthathin ääni kantoi yli koko huoneen ja siinä oli voimaa, vaikka se ei ollutkaan kiivasta vaan pikemminkin rauhallisen painokasta.

-Ymmärrätkö nyt, että pelkäätte, koska pelkäätte pahinta – valhetta. Sitähän te vapisette, että olette eläneet valheessa kaikki nämä vuodet, sitä että olette antaneet pettää itseänne. Tuo artikkeli on nyt saanut teidät pois tolaltanne ja epäilemään kokemaanne, sitä mitä olette nähneet ja tunteneet.

Johtajavampyyri piti tauon seuratakseen puheensa vaikutusta kuulijakuntaan. Hän näki joukon komeasti pukeutuneita nuoria vampyyreitä. Se oli sanalla sanoen vaikuttava näky ja juuri tuona hetkenä Laesthath selkeämmin kuin koskaan tajusi miten vaikuttava se itse asiassa olikaan! Laesthath oli aikomassa jatkaa, kun joku toinen ehti katkaista huoneessa vallitsevan hiljaisuuden.

-Me kaikki kunnioitamme teitä johtajavampyyri. Olettehan vanhin ja esikuvamme. Kaiken mitä olette kertoneet meille, olemme totena pitäneet. Mutta, suonette nyt anteeksi nämä epäilyksen sanat: Onko ketään, joka on ollut näkemässä rinnallanne nämä kaikki vaiheet ja voi todistaa ne todeksi. Itseasiassa, onko joukossamme ketään, joka on ollut kanssanne pidempään kuin kymmenen vuotta Laesthath?

-Minusta meidän ei pidä epäillä sitä mihin olemme perustaneet uskomme näinkin kauan... Kuului toinen ääni, tosin hieman varovaisena ja vaimeana.

-Ajatuskin tuntuu kammottavalta...että tosiaan olisimme...minulta se saa aivan veren hyytymään. Voisimmeko puhua jostain muusta?

Ehdotti eräs vampyyrilady.

-Hitto, minusta meidän täytyy pystyä puhumaan juuri tästä arasta asiasta järkevästi ja analyyttisesti. Kuului hieman kiihtynyt ääniala joukon keskeltä.

-Hyvä, minusta on oikein, että uskallamme kohdata pelkomme!

Kuului vastaus.

-No senhän voimme testata kanssasi, vaikka heti! Uskallatko todella kohdata pelkosi; sidomme sinut tuohon oven eteen odottamaan auringon nousua, niin eiköhän asia valkene!

Esitti pitkänhuiskea nuorukainen.

Kuului kovaäänistä metelöintiä, josta ei oikein ottanut selvää kuka mitään mieltä asiasta oli. Näytti kuitenkin siltä, että epäilijät olivat saamassa yllotteen, sillä puolustavien puheenvuorojen edustajat vaivihkaa vetäytyivät huoneen takaseinää kohti selvästi vähälukuisempana. Osa joukosta katsoi yhteen heistä, joka oli esittänyt puheenvuoron pelon voittamisesta uhkaavan näköisenä ja kun muutama jo oli ottamassa askeleen kohti, johtajan selkeä ele esti moisen kokeen tällä kertaa.

-Veljet ja sisaret, älkää tehkö sitä virhettä, että nousette toisianne vastaan!

-Niin, älkäämme nousko toisiamme vastaan... Myötäili joku arempi.

Tuona yönä tuossa kellarihuoneessa epäily oli repimässä ennen niin yhtenäistä joukkoa hajalle. Suuri osa yhtäältä halusi kohdata totuuden, kuinka epämiellyttävä se saattoikin olla, pieni osa toisaalta näytti yhä epäilevän koko lehtiartikkelin luotettavuutta ja halusi uskoa pikemminkin itseensä. Tosiseikka oli, kuten eräs vampyyri edellä ilmoitti, että yksikään joukosta ei ollut todistamassa Laesthathin aikaisempia elämänvaiheita, eikä yksikään heistä ollut elänyt vampyyrinä kauempaa kuin kymmenen vuotta. Mutta mikä alun alkaen oli johtanut tämän erikoisen joukon tähän maanalaiseen huoneistoon, huoneistoon, jossa nyt punnittiin veri uskon ja epäuskon kesken?

Oli näet niin että eräänä kohtalokkaana yönä Laesthath oli kokenut tuskaista yksinäisyyttä, niin voimakasta kaipausta jakaa jotain jonkun kaltaisensa kanssa, että asialle olisi pian tehtävä jotain. Ei, hän ei voinut jakaa mitään elävien, toisin sanoen kuolevaisten kanssa, joten hänen oli löydettävä kaltaisensa sielu. Kysymys vampyyrin elossa olemisesta tai kuolleen olemisesta on vähintäänkin kiinnostava. Vampyyri näet on kuollut elämälle ja näin ollen kuollut myös kuolevaisuudelle. Vampyyriä ei oikeastaan voi sanoa sen enempiä eläväksi kuin kuolleeksikaan. Vampyyri on, mutta ei siinä mielessä kuin ihminen on. Ymmärtääkseen täysin tämän, täytyisi täysin ymmärtää ensin mitä oleminen on. Laesthathin täytyi siis luoda olento joka hänen tavallaan olisi – olisi siinä missä hänkin. Tuona yönä hän teki ratkaisevan päätöksen löytää sopivan uhrin. Tätä ajatusta hän oli tietenkin pyöritellyt päässään jo monen monituisia kertoja yksinäisen elämänsä aikana, mutta aina se oli päättynyt siihen mahdottomuuteen, että hän ei kerta kaikkiaan kyennyt tekemään samaa toiselle mitä

hänelle itselleen oli tehty. Nyt hän ei kyennyt vastustamaan enää kauempaa kiusausta. Hän pystyi tappamaan, hän pystyi luomaan – miksi ei hän toteuttaisi luovaa puoltaan? Jo jonkin aikaa hän oli seurannut uhriaan, jonka oli havainnut miellyttäväksi, noin ikäisekseen nuoreksi mieheksi. Laesthath itse oli säilynyt olemukseltaan tarkasti sen ikäisenä ja sen näköisenä kuin jolloin hän oli saanut vampyyriltä kuolemattomuuden. Hänellä tosin oli suuria vaikeuksia sovittaa samaan olomuotoon elämäkokemuksensa ja ulkonäkönsä. Ihmisiässä ollessaan, hänen elämäkokemuksensa oli vielä hyvin niukka. Nyt sen sijaan hän oli nähnyt liian paljon pystyäkseen keskustelemaan kaksikymmenvuotiaan kanssa samalla tasolla. Mutta henkilö, jota hän oli seurannut, oli ikäistään kypsempi. Ainakin hän oli kokenut enemmän siihen ikään mennessä kuin keskiverroin saman ikäiset. Laesthath näki hänet joka ilta kadunkulmassa, jota pitkin hän kulki pimeään laskeuduttua. Joka ilta hän näet lähti ruokailemaan. Yleensä ravintona oli pelkkiä rottia. Mutta verta hänen piti saada ja elävästä olennosta. Hänelle ei jäänyt suuremmin vaihtoehtoja, ellei hän halunnut herättää kauhua jättämällä jälkeensä ihmisraatoja ilta illan jälkeen. Hän ei halunnut herättää kauhua eikä epäilyksiä. Hän halusi rauhaa, mutta myös kumppanin – siksi hänen oli tehtävä kova valinta: oli tapettava, mutta samalla annettava uusi elämä. Nuorukainen, joka häntä kiinnosti, kerjasi kadulla, hänen oli nälkä ja jano ja hän kaipasi lämpöä ja kotia. Hänen elämänsä ei näyttänyt olevan juurikaan elämisen arvoista. Juuri tällaisen uhrin Laesthath tarvitsi. Eräänä iltana hän houkutteli pojan syrjemmälle tarjoten rahaa, arvatenkin nuorukainen oletti mistä mahdollisesti oli kysymys. Hänen mielessään oli vain siepata

rahat ja paeta paikalta. Sitä hän ei kuitenkaan ehtinyt tekemään, kun kokeneet kädet lamauttivat ensin hänet liikuntakyvyttömäksi. Pian nuorukainen oli jo kadonnut jonnekin syvälle vampyyrin hampaiden iskiessä kaulavaltimoon. Kaikki kävi salamannopeasti, tottuneesti – kuin liikkeet olisivat olleet vaiston sanelemia. Lopuksi Laesthath laski omasta ranteestaan verta pojan huulille ja hiljalleen tämä palasi takaisin, mutta ei enää koskaan siihen elämään, jossa hän oli ollut hetki sitten. Näin syntyi Nosverathu, sillä sen nimen Laesthath antoi luomukselleen. Siitä hetkestä lähtien heistä kahdesta tuli erottamattomat. He olivat toistensa parhaat ystävät ja välillä myös pahimmat vihamiehet, sillä jatkuva yhteiselo totta kai sai esiin molemmat puolet. Nosverathu sekä ihaili että joskus myös vihasi luojaansa, mutta ennen kaikkea ja kaikesta huolimatta hän syvästi piti tästä. Eikä hän voinut oikeastaan valittaa, sillä mitä oli se elämä, josta hänet oli viety? Hänellä ei olisi ollut minkäänlaista toivoa elämän muuttumisesta sen paremmaksi. Orpona kukaan ei kaivannut häntä, Laesthath oli nyt hänen isänsä, omaisensa ja ystävänsä. Se oli enemmän kuin mitä hänellä oli aiemmin. Mutta kuka olisi osannut arvata mitä kaikkea tästä teosta seurasi. Nosverathu ei kyennyt hillitsemään itseään, myös hän halusi aikanaan antaa kuolemattomuuden, mutta hän oli kuin olikin kypsempi kuin muutoin hänen ikäisensä saattoivat olla mielijohteissaan ja hillittömyydessään. Hän keskusteli asiasta Laesthathin kanssa ja yhdessä he tulivat siihen tulokseen, että ehkä se toisi tasapainoa myös heidän kahdenkeskiseen suhteeseensa. Yhdessä he myös valitsivat kohteen. Heidän yhteinen lapsensa, näin kai voisi sanoa, myös aikanaan tahtoi käyttää luomisvoimaansa ja näin, verrattain

lyhyen ajan sisällä tilanne karkasi kontrollista. Laesthathin varoittavista puheista huolimatta uusia vampyyreitä syntyi nyt tuhka tiheään. Joistain oudoista katoamisista puhuttiin lehdistä joidenkin huonosti ja varomattomasti suunniteltujen luomistekojen jälkeen. Laesthath huomasi, että oli tarpeen muodostaa organisaatio kaikille synnytykselle vampyyreille ja siten saada tilanne edes jollain lailla kontrolliin.

Nyt, tuossa kellarihuoneessa maan alla niin sanotut lapset ja heidän isänsä tai äitinsä pälyilivät toisiaan ja kävivät sietämätöntä kamppailua sisällään. Ja kun epäilyksen siemen kerran on istutettu, on sillä taipumuksena kasvaa, tunkien itsensä esiin pienimmästäkin raosta arkun kannessa. Epäilyksen siemen on ehkä sitkein kaikista siemenistä, sen rinnalla uskon siemen tarvitsee tiettyä hetkenä sen niin sanotun otollisen maaperän, mutta epäilyksen siemen menestyy kovassakin maaperässä jalansijan kerran saadessaan sangen hyvin. Mitä kauemmin aikaa joku oli elänyt vampyyrinä, sen vahvempi jalansija näytti uskolla yhä edelleen olevan, sen sijaan tuoreimmat tapaukset olivat jo valmiita uskomaan epäilyjään. Eräs heistä korotti nyt äänensä.

- Mutta kuka meistä on elänyt täällä edes ihmisenä, saati vampyyrinä kolmekymmentä ikävuotta? Olimme kaikki hyvin nuoria sen meille tapahtuessa. Ja nyt, eihän tapahtuneesta ole kulunut kuin korkeintaan tämä kymmenen vuotta. Nuorimmat meistä ovat vasta vuoden – jos sitäkään.

Kuului jälleen äänekkästä puheensorinaa, jossa osapuolet tuntuivat käyvän kiivasta väittelyä. Tilanne näytti menneen nyt niin pitkälle,

ettei Laesthath löytänyt keinoja eikä vastaväitettä. Lopulta hän sai päähänsä turvautua äärimmäiseen keinoon, kun puhe ei näemmä enää riittänyt. Hän astui esiin kaivaen tikarin taskustaan.

-Toverit, kuulkaa minua! Te sanotte, että teillä ei ole kunnollisia todisteita, mutta eikö teidän kehonne yksinomaan ole selkeä todiste ja vakuutus. Te ette ikäänny kuten muut, teidän ihonne on edelleen nuori kuten se oli sinä hetkenä kuin synnyitte...

-Mutta Laesthath hyvä, keskeytti joku - Me olemme edelleen nuoria ihmisiässäkin mitattuna, meissä ei ikääntyminen vielä ole alkanut, olimmepa vampyyrejä tai emme. Tuota emme voi pitää minään todisteena!

-No hyvä, vastasi Laesthath, Kun kerran muu ei auta niin tässä teille todistetta!

Laesthath otti kynttilän valossa kiiltelevän tikarin ja pisti sillä haavan kämmenpohjaansa niin että siitä valui verta kivilattialle. Joukko tuijotti näytelmää yllättyneenä. Mitä Laesthath nyt aikoi?

Seurasi todellakin näytelmä, jonka piti saada epäilykset viimeistään kaikkoamaan, siinä tuon mustan sametin ja silkin peittämän kiiluvassilmäisen joukon edessä veren pakeneminen alkoi tyrehtyä ja lopulta lakkasi kokonaan. Haava umpeutui ja pian siinä ei näkynyt edes arpea. Laesthath seurasi joukkoa nyt voitonvarmana, luki kasvojen ilmeitä, jotka muuttuivat hämmennyksestä mieteliääksi, mieteliästä epävarmaksi ja lopulta epävarmasta taas epäileväksi. Siementä ei oltukaan tapettu vaan se nosti sinnikkäästi päätään.

-Aahh, Laesthath, käytät ikivanhaa silmänkääntötemppua, näin vastaavan joskus lapsuudessa teatterissa, älkää uskonto kaikkea mitä näette!

Katastrofi oli tapahtunut tuon yhden yön kuluessa ja yhden lehtiartikkelin seurauksena. Laesthath, vampyyrijohtaja, luopui toivosta saada joukko rauhoittumaan ja epäily kitkettyä. Hän myös kunnioitti jokaisen vapaata tahtoa. Hän pyöritteli silmiään epäuskoisena kaiken tuon epäuskon edessä ja vetäytyi varjoon seinän viereen. Näin kaikki nuo harvat, jotka yhä vielä halusivat uskoa, vetäytyivät johtajan myötä huoneen seinävierustoille. Nuo, joista epäily oli saanut lujan otteen, jäivät keskelle huonetta kattolampun alle. Siinä he jakoivat epäilyjään keskenään. Jotkut heistä tunnustivat nyt epäilleensä jo kauan mutta olivat vain olevinaan uskoneet. Yhteinen epäily antoi joukolle voimaa ja uskallusta.

Silloin seinäkello löi aamu kuutta ja joukko hiljeni. Aika oli kulunut lentäen. Hätääntyneenä vampyyrit kääntyivät katsomaan kelloa. Sitten, kuin yhteisestä päätöksestä he laittautuivat ripeästi matkaan.

Huoneeseen jääneet neljä vampyyriä tulivat rauhallisesti esiin, loivat toisiinsa katseen puhumatta sanaakaan. Hekin laittautuivat sitten matkaan ja näytti kuin heidän eivät halunneet liikaa vitkastella. Hiljaisina he nousivat ylös korkeat portaat, astuivat ulos sumuiselle kadulle auringon vielä harkitessa nousua ja hajaantuivat sitten kukin tahoilleen.

Luna Lehikoinen **Vampyyrin epäily**

Romaani on tarina suurista periaatteista ja niiden mukaan elämisestä. Kun vampyyri alkaa epäillä omaa olemustaan ja uskoa muita enemmän kuin itseään, on kaikki pian sekaisin. Viktoriaanisisessa Lontoossa majailevien vampyyreiden yhteisöllisyys alkaa repeytyä erimielisyyksien vuoksi ja sen myötä yksinäisyys, ystävyys ja usko nousevat uudenlaiseen, syvälliseen pohdintaan.

Kun erimielisyyksiin vielä sekoittuvat rakkausmurheet ja kaupungissa tapahtuvat sarjamurhat, vie aikaa ennen kuin palapelin osat alkavat loksahdella paikoilleen.

Kaikki johtaa lopulta viimeiseen teatraaliseen näytökseen, jossa ulkoinen ja sisäinen olemus nousee suureen rooliin.

Kirjalle on ilmestynyt jo jatkoa; Lontoon vampyyrit seikkailevat myös romaanissa; Matka Irkallaan.

Kuvitus kirjailijan